

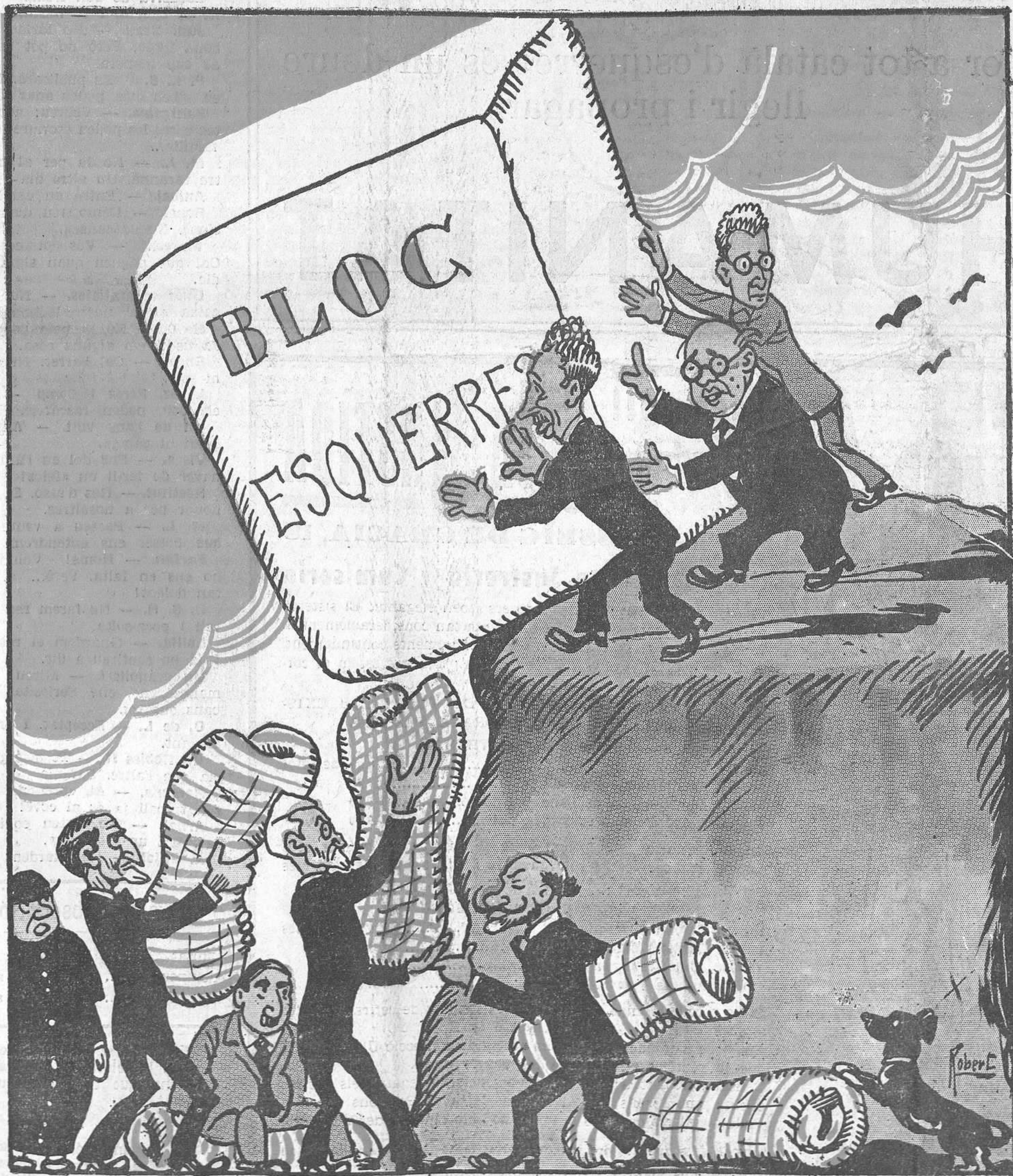
34/16

Any LXV - Batallada 3364

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 11 de gener del 1934

-- Em sembla que aquest cop els matalassos no ens serviran de res!

Ciudadà:

El diumenge que ve, amb el teu vot, pots decidir els destins de Catalunya i de la República.

Unes eleccions municipals —les glorioses eleccions del 12 d'Abril— varen enderrocar la monarquia. Ara, unes altres eleccions municipals han de salvar el règim i consolidar la nostra Autonomia.

La República està en perill. I ho està la nostra Autonomia, que sols dintre d'un règim republicà és possible. Un triomf de la Lliga faria trontollar el règim i les nostres llibertats.

Cal assegurar-les, aquestes llibertats nostres, reconquistant la República. Cal pensar en la transcendència del moment polític. Cal conservar per a la nostra terra el títol gloriós de «balear de la República». Cal fer veure a l'adversari —dretes, clerecia, feixisme, plutocràcia— que Catalunya és republicana i que està en peu per a la defensa de la seva llibertat.

Català! Per una Catalunya rica i lliure... Per la Justícia social... Per l'esdevenidor dels teus fills. Per la República... Has de votar, arreu, la candidatura que et recomani

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Català!

Si ets home d'esquerres... el teu diari és

LA HUMANITAT

portantveu del catalanisme d'esquerra

Immillorable informació. Col·laboració
escollida

Per a tot català d'esquerres és un deure
llegir i propagar

LA HUMANITAT

STAMBUL - DANCING

(Estil Gran Casino)
Ada. Francesc Layret, 106

Des de les 11 de la nit a
4 matí. Dissabtes i dies festius,
de 6 a 9.

Avui: Grandiós programa
internacional de grans
atraccions.

Quartet líric-còmic:

MARGIT PLOTYCEZER,
GERMANES FRANCIS, DO-
RITA ADRIANI, JENNY ET
RIXART, BERTA ADRIANI

Orquestrina típica argenti-
na FLORES. Melodian Or-
chestra.

CORRESPONDENCIA

Bon minyó. — Potser s'aprofitarà. Però no us responem de res.

Calixte. — Té gràcia, però és massa llarg. Procurarem escurçar-ho.

Babau Cistella. — Ho esbrinarem. I si és cert, endavant. Un federal vellet. — Pensem com vós. Ja en parlarem.

Esquerra de bon tremp. — Ja no és oportú. I és llàstima.

Judi Brau. — Ho farem de bona gana. Però no pot ésser de cap manera.

P. L. S. — Es publicarà. I si en sabeu més, podeu anar fent.

Santgenís. — Veureu: aquestes coses les podeu escriure a la família...

M. L. — No fa per al nostre tarannà. Un altre dia serà.

Anibal. — Entra en cartera.

Benet. — Demostreu disposicions. No us canseu.

Marcelli. — Vós propiceteu. Cal que pagueu quan sigui el dia.

Dues separatistes. — No encaixa en el nostre setmanari.

R. G. — No hi hem pensat. Ja us direm alguna cosa.

Enric. — Ca, barret. Ni ara ni mai.

López, Pérez i Comp. — Si els cou, poden rascar-se.

Un de l'any vuit. — Anirà, quan hi càpiga.

Visca. — Ens dol en l'ànima haver de fer-li un «feloy»!

Restitut. — Res d'això. És un honor per a nosaltres.

M. L. — Passeu a veure'ns, que potser ens entendrem.

Farfan. — Home! Voluntat no ens en falta. Però..., si és tan dolent!

B. S. N. — No farem res. Es vell i poca-solta.

Lolita. — Guardem el retall. I ja ho sentireu a dir.

Un granollerí. — Mireu: romanços, no, eh? Seriositat, abans que tot.

O. de L. — Exceptat. I aneu enviant.

Gil Robles II. — Té més gràcia que l'altre. Paraula.

Ramona. — Ai, «prenda»! El seu treball ja és al cove!

Arnau. — No. Esteu equivocats. Era un altre any.

A. Pujol. — Ho guardem.

Preus de subscripció

Ciutat 1'80 ptes. trim.
Península 2'10 » »
Estranger 3'75 » »

El diner dels catòlics és per a les eleccions. Als capellans, que els mantingui l'Estat.

Si Espanya és catòlica, com diuen, per què necessita la clerecia l'auxili de l'Estat per a no morir-se de gana?

Visiteu els nostres aparadors

Atenció!!
Ciudadans: **CASA BASTIDA**
a la

PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreteria i Camiseria

es on podreu vestir amb pocs diners i ben elegants: El sistema de vendre amb poc guany ens augmenta tan considerablement la venda que ens veiem obligats a fer engrandiments continuament. Amb els nostres seguits viatges a París i Londres estem al corrent de la moda a tot hora.

GRAN LIQUIDACIO PERMANENT DE TOTES LES EXISTENCIES DE LA TEMPORADA PASSADA

SECCIO DE SASTRERIA

100.000 Pantalons des de	5 pessetes
100.000 Vestits fets de llana des de	25 »
100.000 Gavanys rets de llana des de	25 »
100.000 Impermeables des de	10 »

En la Secció de Mida tenim un gran assortit de gèneres estil anglès tant per vestits com gavanys a 80, 75 i 95 ptes. els més superiors.

SECCIO DE CAMISERIA

100.000 Calçotets des de	1'95 pessetes
100.000 Camises blanques des de	3'95 »
100.000 Camises gran moda	4'95 »
100.000 Pijames des de	4'95 »

En la secció de mida tenim grans existències de cèfirs, franelles i sedes a preus MÉS ECONÒMICS QUE NI GU.

En casos d'urgència tenim una secció de confecció Ultra Ràpida que lliurem els encàrrecs a les quatre hores.

Considerant l'estalvi a casa més essencial, obsequi, i els nostres clients amb segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i altres presents a proporció amb l'import de la compra.

NOTA: Els que de fora vulguin servir-se de la nostra casa, poden escriure i adjuntant 0'25 pessetes en segells, rebran figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mesures amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 3 dies.

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl. - Tel. 22122

Al convenciment de tots els ciutadans hi ha la idea que les eleccions del dia 14, a Catalunya, guarden una significativa relació amb la política general d'Espanya i que la veu del nostre poble representa per a la República una qüestió de vida o mort.

A les dretes catalanes, pel compte que els va, no els convé exterioritzar el veritable significat polític de la propera lluita electoral, i és per això que procuren desviar l'atenció dels ciutadans fugint de donar aquell relleu polític marcadament transcendental que té la pròxima jornada electoral del dia 14. «Candidatura proporcionalista», «Candidatura administrativa», etc., etc. Amb aquests noms es presenten a la lluita a la majoria dels pobles de Catalunya, i amb aquests paranys es creuen enganyar a l'opinió ciutadana.

A les dretes catalanes els interessa extraordinàriament fer constar que el problema que arem a resoldre el dia 14 és senzillament administratiu, i és per això que recomanen aliances i enteses electorals amb els partits que no són catalanistes d'esquerra, per tal, diuen, de purificar els municipis catalans. Quan els incauts hagin caigut a la trampa, quan, en tot cas, la derrota de les esquerres hagi estat un fet, llavors ja sortirà tot, i ja es cuidaran les dretes de cobrir-se la part que els correspon, com a elements interessats i al servei dels enemics del nostre poble.

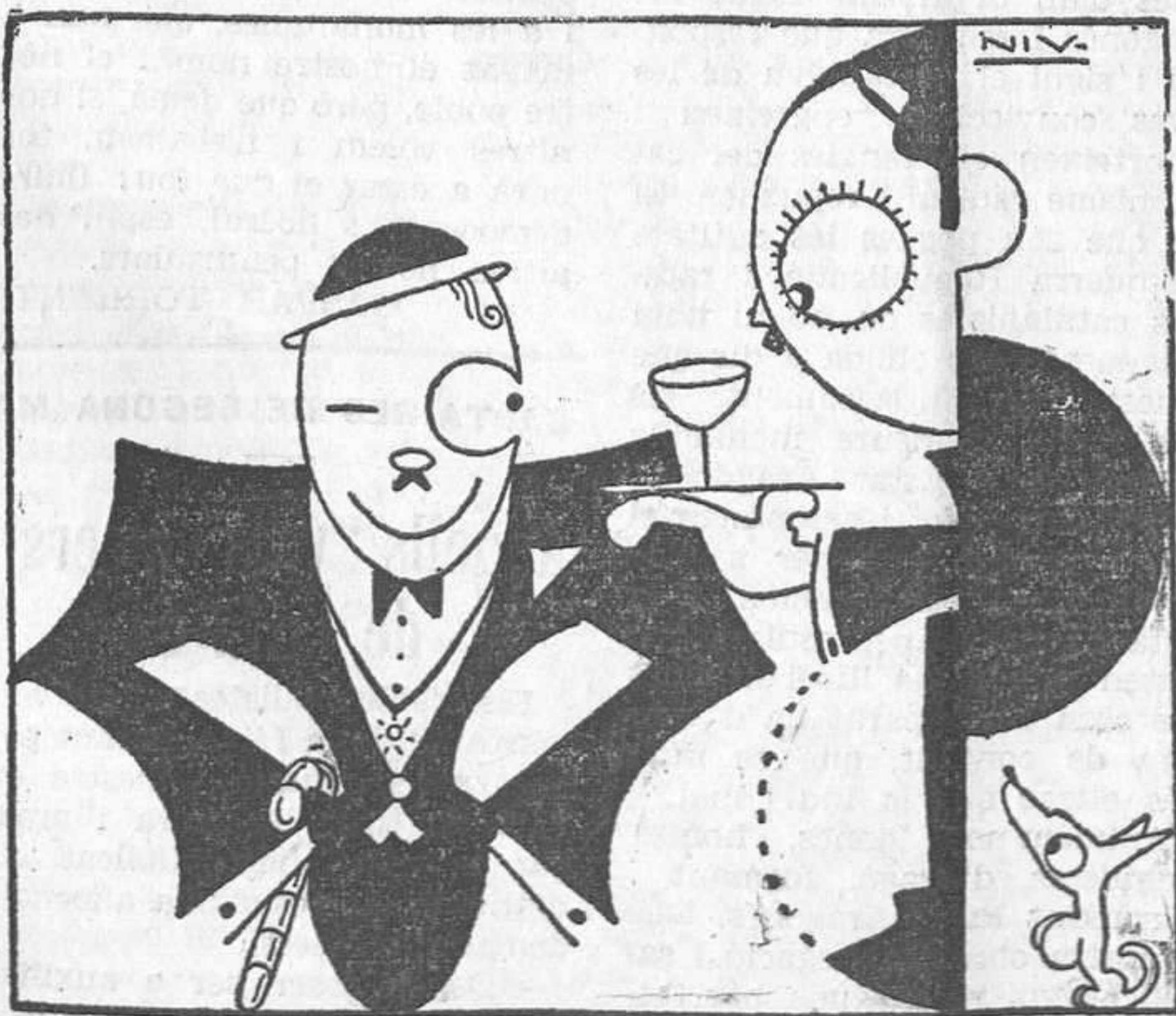
Cal veure amb el deliri que tota la llopada reaccionària espanyola espera els resultats electorals del dia 14. Cal veure amb quin afany esperen una desfeta de les esquerres catalanes per a refer-se d'autoritat i clavar una punyalada mortal a la República. Ja sabem que la gent monàrquica i els antics addictes de la dinastia borbònica, que tan indignament fan el doble joc, disfressats hipòcritament de republicans, estan minant continuament projectes i intents tenebrosos per acabar amb el règim del poble, perquè el triomf de les dretes catalanes els vindria com l'anel al dit per a precipitar els esdeveniments i fins els donaria agalles per a fer-se passar com a elements que saben adaptar-se a les exigències del poble.

«Dretes o esquerres», deien els dirigents de la Lliga durant la passada campanya electoral del 19 de novembre, tot recalcant que ells representaven la pacificació dels esperits ultratjats per lleis sectàries i eren els qui procuraven per una Catalunya rica i plena, arruïnada per les normes marxistes de la República. «Dretes o esquerres», propagaven arreu dels pobles, com si un comú denominador els aixequés l'esperit contra un enemic odiable.

Ara es veu que ja han acabat amb el monstre, amb l'enemic secular. La República en mans de les dretes reaccionàries ja no és un perill, ja no és el que era, i com que hi ha desaparegut les causes, també, automàticament, s'han acabat els efectes. Ara ja ens podem mirar la pròxima lluita com si es tractés entre família, tot donant-li un caire particular com d'estar pe' casa, i com un poble encantat de la vida, per obra i gràcia dels futurs manfles del poder central. El poble de Catalunya, segons ells, completament satisfet de l'esdevenidor que se li espera, sota el predominí d'un govern central controlat per Gil Robles i Royo Villanova, ja pot adormir-se en els llorers i pot deixar a segon terme aquelles coses de sentit ideològic que estan al convenciment dels ciutadans.

L'opinió ciutadana, amb més fermesa que mai, té el deure de manifestar-se en la pròxima lluita electoral del dia 14, amb tota la plenitud de llurs conviccions idealistes.

O per les dretes, que poden fortificar les posicions de la reacció espanyola contra la República i contra Catalunya, o per les esquerres catalanistes, que en aquests moments greus i transcendents poden ajudar la gran concentració d'esquerres espanyoles per a salvar la República i consolidar les llibertats de Catalunya.

— Desenganya't. En Cambó sap on té la mà dreta...
— No li valdrà, senyoret. Es l'esquerra la que li dona els maldecaps.

ELS NOSTRES INTERVIUS

Una conversa amb el "tramendu" Albiñana

— Senyor Albiñana. Nosotros somos mandados, sabe? I si ahora le hacemos la gaitza, ya hará los ojos gordos, verdad?

— Pero, quién es usted? Por la cara me parece republicano...

— ¡Ahora! Usted no hi clisa. Somos amfibios, sabe?

— Ah! Porque si fuesen republicanos... Viva el Rey!

— Uva. Nosotros somos periodistas. Aquello que en dicen reporteros...

— Si, si... Pero, de qué diario?

— De LA CAMPANA. Le hace pieza?

— «La Campana»? Cosa de iglesia, no? Ya nos entenderemos.

— Ya lo creo, burrango! Bueno: sin embudos. Háganos cinco de su programa...

— Mi programa? Apunte. Que

vuelva el Rey y me haga ministro. No paso por menos. Luego, fusilar a Azaña... Yo soy así. Cuando puedo, aprieto.

— A Prieto, qué? A la cangrí, verdad?

— No me hable de él, porque... Viva el Rey!

— Adelante las hachas. ¡Qué más?

— A Bello lo tendré sujeto en la cárcel veinte años.

— Pues mire: será un Bello sujeto!

— Carai! No había caído. Y en cuanto al Estatuto...

— A casa Pistrans, no?

— Nada de autonomías. Una España única e indivisible. Una sola bandera, la bicolor. Un solo idioma, el castellano. Viva España! Viva el Rey! Viva la Iglesia! Pero, qué hace, que no contesta?

— Es que un servidor, sabe? no quiere embolicar-se...

— Ah! Ese acento! No me había fijado! Usted es catalán! A mí los de la porra! Matadle! Viva el Rey!

— Etc., etc., etc.

TANET

TOT UN PROGRAMA!

Els tristos destins del Sr. Lerroux

El Govern Lerroux, si vol mantenir una majoria addicta i si no vol que li sigui retirada la confiança que li han atorgat els Gil Robles i els Martínez de Velasco, haurà de sotmetre's al següent programa:

«A l'establiment d'un Concordat amb la Santa Seu.

Supressió de la llei que prohibeix l'exercici de l'ensenyança als religiosos.

Ja no fa por a ningú! No som res, en aquest món!

Imposició de l'ordre per damunt de tot.

Amnistia, com més aviat millor.

Revisió urgent de les sancions imposades als funcionaris apartats dels seus càrrecs per realitzar actes d'hostilitat contra el règim.

Anul·lació de les confiscacions de les terres dels qui pertanyeren a l'anomenada Grandesa d'Espanya.

Derogació de la llei de termes municipals.

Idem de la Llei de Laboreig Forçós i de cultiu intensiu.

Rectificació essencial de la Reforma Agrària.

Supressió dels Jurats Mixtos.

Que el Govern presenti un projecte per a acabar amb l'atur forçós.»

Com es pot veure, el programa és atraient i suggestiu. Per a dur-lo a la pràctica no calia pas que Lerroux prediqués republicanisme durant quaranta anys, no calia pas que es foragités el Borbó, no calia, tampoc, que Alcalá Zamora fos empresonat, ni valla la pena que Galan i García Hernández fessin el sacrifici de vessar llur sang generosa.

Tot això ho teníem ja abans de proclamar-se la República!

«kolossal» llista hem vist escenes enternidores...

«—Mira, Maruja. Ahí està el nombre de papà!»

«Qué buen efecto hace!»

«—I seran capaces de no votarlo, esos catalanistas!»

La qüestió és fer brometa...

COSES QUE PASSEN

Un home susceptible

L'escena passa a la porta del Palau de Justícia.

En Gravat es topa amb en Pelut, que surt.

—Car-am, Pelut! D'aquí surts? Que hi tenies feina?

—Ja ho crec!

—I això?

—Res. M'han deixat anar.

—T'han absolt? L'enhorabona. I de què es tractava?

—Una porqueria! Una ganivetada a un senyor.

—Caram, Pelut! I t'han deixat anar?

—Oh! Es que tenia un advocat!... Quin picco! Te'l recomano, Gravat. Allò és parlar com cal! Quin talent!

—Com s'ho ha fet?

—Com? Veuràs. Ha dit que jo era un alcohòlic, fill d'alcohòlics; que el meu pare era un idiota i el meu avi boig, i els meus germans mig delos. Que quant a mi, només calia mirar-me a la cara per veure que era un pobre imbecil, un degenerat. El nas, les barres, els ulls... Tot! Oh! Quina làbia!»

—I els jutges, se l'han cregut?

—Com l'Evangeli. I, mira, m'han absolt.

—Has tingut sort, Pelut. I que t'havia fet, aquell senyor, per donar-li una ganivetada?

—Què em va fer? Que va topar amb mi en baixar de l'«acera» i em va dir «barroer». A mi, saps, la sang em va cegar... Com que sóc tan delicat i susceptible!»

La qüestió és fer brometa

Els del «Club Republicano» estan molt de brometa. Convençuts que la majoria dels noms que integren la candidatura del «partido» no sortiran de l'anonimat en què han dormit fins ara, s'han empecat col·locar a la façana de l'aristocràtic club un cartell molt gran en el qual figuren, amb lletres de pam, els quatre candidats de privilegi i els altres condemnats, a la bestreta, al sacrifici.

Amb això, a més de donar una estoneta de distracció als que transiten pel Passeig de Gràcia, es justifica el sacrifici que alguns han fet per tal de figurar a la candidatura.

Aquests dies, davant de la

Llegiu

LA HUMANITAT

Contes del Sr. Rector

S'examinava de Dret Canònic un sanyó, fill de l'alcalde de La Torrada, i totes les fuerzas vivas de la localitat anaren a veure'l examinar.

El catedràtic preguntà: —Vejamos: Qué nombre se les da a los hijos que han nacido de una parte que haya contraído votos y de otra parte libre?

Es el cas que en Dret en diuen «fills sacrilegs». Però el nostre sanyó va posar la pregunta en termes vulgars.

—El senyor catedràtic vol dir que ell sigui un capellà i no una senyora, oi?

—Bueno, sí... Pero no detalle tanto —digué el professor. Llavors l'examinat respongué, ràpid, convençut d'haver-ho vertat:

—Doncs a aquests fills... els diuen nebots!

El noi tornà al poble amb una carabassa com un temple

Certa vegada, a Vaquerisses de Baix, l'escolà que ajudava a dir missa va sentir-se, mentre complia aquesta tasca, uns dolors de ventre tan forts que el posaren en un seriós compromís.

Ell ja procurava resistir, però tot era enebades. La cosa s'anava posant seriosa i la solemnitat de l'acte no li permetia fer bromes. Però ell no podia esperar més. Desesperat, anava a apretar a córrer, tot deixant el rector que se les arreglés com pogués, quan veu, prop de l'altar, en el, un company d'escola.

—Què, vinal!

—Què vols?

—Agenollat aci. I quan el rector digui alguna cosa en veu alta, digues amen.

—Però, on vas?

—No puc esperar més, que em...

I fugí. En Quel ocupà el seu lloc. Al cap de pocs moments el rector digué allò de dominus vobiscum.

—Amen! —féu en Quel.

—Dominus vobiscum! —repetí el capellà, al qual no va satisfer la resposta.

—Amen!

Llavors el rector s'adonà de la substitució d'acòlit.

—Dominus vobiscum! —repetí, enyadat.

I en Quel, creient que preguntava per l'escolà, respongué, en veu alta:

—Es a l'hort, que ja de cos!

En Romani va entrar a la sagristia per tal de veure el vicari.

—Què us porta per aquí, Romani? —preguntà aquest.

—Sí, miri. Que la noia mai no em calla: «Pare, feu dir una missa per la mare, que deu estar patint al purgatori». I aci em té.

—Bé, home, bé. De quant la voleu?

—Barateta, sap? Un no és ric...

—De tres pessetes?

—Endavant.

I trent-se les tres pessetes de la butxaca les deixà damunt la calaixera...

—La drem demà, a les nou. I ara, Romani, deveu un traquet d'aquest varelló. Es el vi de les ànimes...

En Romani es begué el vi, i se'n llepà els bigotis.

—Es el vi de les ànimes, àiu?

—Sí, home.

—Doncs així, no res del que hem dit. Si al purgatori veuen d'aquest vi, no hi estan pas malament...

I agafant altre cop les tres pessetes se n'entornà cap a casa.

Un número que no ha tingut èxit...

Voteu
les Esquerres!

Penseu
en Catalunya!

No voteu
la Lliga!

Sigueu
bons catalans!

— No t'hi pensis gens ni mica. Aquest és el camí que has de seguir!

Estat Aragonès

Amb aquesta denominació s'està formant aci, a Barcelona, un nou organisme aragonès de caire i tendències obertament esquerrans i republicans, que aixoplugarà al seu entorn tots els fills d'Aragó que, distanciat i divorciats de l'Aragó espanyol, deix que han embrutit la nostra ànima nacional i que encara resta gravat al cor dels aragonesos conscients i d'altres que, per por, per temença de perdre la brúixola del domini —aquí val a dir caciquisme—, que fins ara han exercit damunt el nostre poble, volem anar a crear un estatament plenament aragonesista que respongui als nostres ideals i a les nostres conviccions esquerranes, i que serveixi, enser, s. de con... apès a la campanya que injustament es fa, d'una manera barroera i de der... rredit, contra Catalunya i els seus sentiments.

Estat Aragonès, pel seu ideal, serà quelcom més que una organització regional, tindrà un abast més ampli. La seva missió el definirà. La seva obra de propaganda serà extensa, inclosa arreu d'Aragó, ja que ja feina nostra, la feina i treball a fer és allà més que no pas aci, en això es diferencia dels altres estaments aragonesos. Cal, doncs, que tots els aragonesos conscients del seu deure, que militen als rengles del catalanisme esquerrà, facin un esforç sumant-se, allistant-se incorporant-se a l'Estat Aragonès. Convé bandejar d'Aragó de l'ànima inconscient dels nostres germans de raça tot allò

que que fa tuf d'esperit unitari, carca i espanyolista que envileix la nostra raça amb una malaltia febril, de caire ortopèdic, que suara els capdavanters de la nostra política i de la nostra economia tracten plantejar de nou, per acabar d'ensorrar, una vegada més, la nostra personalitat.

Estat Aragonès ve a omplir un buit que existeix dintre la Colòmbia. Som molts, moltíssims, els aragonesos d'idees avançades homes d'esquerra que, estant i identificats de ple amb l'ideari de Catalunya, però que estem orfes d'un organisme netament aragonès i esquerrà que respongui i sigui el portantveu de les seves conviccions, engrèixen i enforteixen els rengles del catalanisme radical i republicà. El fet que són poques les entitats d'Esquerra Republicana i radicals catalanistes on no hi hagi aragonesos ens obliga a dir que aquests són, precisament, els que tenen el deure ineludible d'afiliar-se a l'Estat Aragonès.

Meditem el fet i examinem el cas, i veurem que per ajudar Catalunya i els catalans, i la resta de pobles peninsulars que senten anhels de llibertat, més que obra per separat ha d'ésser obra de conjunt, que és molt més eficaç que la individual. Animem-nos, doncs, homes d'esquerra d'Aragó, formant engruixint Estat Aragonès. Que la nostra obra d'abnegació i sacrifici sigui reconeguda per tot-hom com una allau d'abnegats homes d'esquerra, que com a nous conquistadors sapiguem llançar-nos damunt l'Aragó i foragitem, d'una vegada per sem-

pre, els enemics que ara i sempre han vexit el nostre poble i els nostres germans, per als quals tenim el deure de defensa i vetlla.

L'Aragó, per a nosaltres, no ha d'ésser una simple expressió geogràfica feta a caprici per les monarquies; és alguna cosa més elevada, el nom d'Aragó. És tot un poble, forma tot un Estat. Som tot una raça i tenim una Història. Som un poble que ha gaudit de plena sobirania nacional. Tenim una personalitat plenament reconeguda. Si avui l'Aragó apareix somort, és degut a la reacció i a les monarquies, que han amagat el nostre nom i el nostre poble, però que demà, si nosaltres volem i treballam, tornarà a ésser el que fou: lliure, democrata i liberal, espill dels altres pobles peninsulars.

GASPAR TORRENTE

CAPTAIRES DE SEGONA MA

Aquells "vots sincers" de la Lliga

Els tradicionalistes, aliats vergonyants de la Lliga, obrant per encàrrec d'aquesta —mestra en l'art de tirar la pedra i amagar la mà— han publicat als diaris de la crosta una allocució demanant diners.

—Deuen ésser per a auxiliar els capellans pobres! —diran alguns.

—O per a socórrer els desvalguts —faran uns altres.

S'aquivoquen. Demanen di-

ners per a les eleccions. Segons les nostres noves, és equitativament necessiten per a comprar vots a deu pessetes.

Cal llegir-la, la nota dels pobres tradicionalistes.

«Hace falta dinero, mucho dinero, si queremos organizar a la perfección el tinglado electoral...»

La franquesa és sempre una virtut remarcable. Acaben, en aquest document model de desaprofament, com que los catòlics barceloneses llgaran al màxim de sacrifici econòmic...»

Es veu que els vots sincers de la Lliga no fien!

—Ha vist aquells cartells de la Lliga? L'esquerra té la culpa que hi hagi tants pisos per llogar!

—Ai, ai! Els propietaris que no volen baixar-los són de l'Esquerra?

JESUCRIST I LA PROPIETAT

I l'Església defensa els seus béns pel damunt de tot!

Hem vist textos dels evangelis oficials ben significatius sobre el que Jesucrist predicava de la propietat privada. Hem vist com aquest punt de les doctrines de Crist no passava desapercebut a les nesses, ans que era la causa d' bona part de l'èxit que hi assolien. Com també que aquest mateix punt influí decisivament en el fet que els rics i els sacerdots el fessin crucificar.

En els començaments del Cristianisme estava ben destacat aquest punt capital de les ensenyances del Mestre. També no podíem veure. I no fou pas poc el que influí en el triomf del Cristianisme, malgrat les persecucions de què fou objecte!

Abans de passar a veure com s'ha girat la truita, volem donar, dels molts textos que sobre aquest tema tenim en cartera, uns quants dels més característics:

«Tot el que un sacerdot reté per a ell, després d'haver-se proveït del simple aliment i del sol vestit, és furt, rapinya i sacrilegi.»

(Sant Bernat)

«La propietat pot no ésser un furt, però sempre és una iniquitat; i com a tal no pot de generar més que en mal, dis-

gustos, guerres, enveges, odis i desgràcies.»

(Sant Joan Crisòstom, Homília XIII, Epistola o Timoteu).

«Maleit aquell que per primera vegada posà tanques a l'hort, en féu una clada i va dir: «Això és meu». Aquest creà la propietat i va destruir la igualtat.»

(Sant Agustí)

Això era en les primeres etapes del Cristianisme. Després... després tots sabem prou com la cosa ha canviat. Abans de donar dos textos d'un Papa del nostre segle en donarem dos de Papes dels primers segles, per tal de veure encara més la diferència entre uns i altres.

«El patrimoni de l'Església ha de considerar-se com a béns dels pobres i per a alleujament dels pobres.»

(El Papa Gelasi I (Sant); anys 492-506).

«La terra és comuna a tots els homes. En va pretén ésser innocent aquell que s'apropria dels béns que Déu ha creat per a tots!»

(El Papa Gregori I, el Magne (Sant); anys 590-604).

«Dintre la societat humana està, segons les ordenances de Déu, que existeixin rics i pobres, prínceps i súbdits, patrons i proletaris, doctes i ignorants, nobles i plebeus.»

(El Papa Pius X)

«L'home té, sobre els béns de la terra, no sols el simple ús, sinó encara el dret de la propietat estable, i no solament d'aquelles coses que es consumeixen fent-les servir, sinó també d'aquelles les quals l'ús no consumeix.»

(El Papa Pius X; anys 1903-1914).

Com veiem, entre aquests dos textos darrers i els anteriors hi ha la diferència de la nit i el dia, del blanc i el negre. El que uns afirmen, l'altre ho nega i en renega. No cal que ens entremetiguem comparant Crist i el Papa. N'hi ha ben bé prou comparant els mateixos Papes entre si; enfrontar els primers i els darrers. Quanta diferència! Podríem dir que els 13 segles de diferència hi són ben reflectits. També hem de dir que tots els Papes dels quatre o cinc segles primers, tots són sants. En canvi ja fa molts segles que cap Papa no hi arriba.

Què s'ha fet d'aquelles paraules de Jesucrist, que deien que era impossible que els rics entressin al regne de Déu? Ja que impossible és que un camell passi per un forat d'una agulla i això —deia Jesús— és més fàcil que no pas que un ric es salvi. Què s'ha fet d'aquelles altres que diuen «així, doncs, qualsevol de vosaltres que no renuncia a totes les coses que posseeix, no pot ésser deixeble de Jesucrist?»

Votar la Lliga és fer traïció a la causa de Catalunya. Equival a votar els Sindicats Lliures, la Dictadura, el Sometent ciutadà, la persecució de la llengua catalana. Cal només recordar fets de la Història. Tot bon català ha de recordar les conxorres dels prohoms de la Lliga amb els enemics declarats de la nostra terra.

Altre cop els Sindicats Lliures

Una vergonya que l'obrer català no consentirà

Els Sindicats Lliures, de trista recordança, tornen a aixecar el cap. Ja no es tracta d'un manifest redactat per Ramon Sales, d'acord amb Martínez Ando i Calvo Sotelo, i altres personatges, com el que sortí de Tolosa fa uns quants mesos. Ja no es tracta de la cotització vergonyosa que els enviats de Ramon Sales han anat fent, a Barcelona, des que la República va ésser instaurada. Ara, la cosa és ja més seriosa.

A Madrid s'han reunit els capítols dels odiosos Sindicats Lliures. S'han reunit sense cap impediment ni cap obstacle. Allí es congregaren l'Angel Salvador, fundador d'aquella grotesca Federació d'Obrers de Catalunya, que ara dirigeix un diari de dretes a Granada; Ferran Ors, prou conegut a Barcelona; Francesc Casariego, home perillós; i el valencià Asensí; en Cesari Perez, representant del Sindicat Lliure a Castellà; en Puyuelo, ex-regidor de la dictadura a Barcelona, home fred i jesuític, i el funest Lauguia Lliteres, l'actuació del qual, a Catalunya, deixà dolorós record. I hom sospita, per certs indicis, que hi era present el propi Ramon Sales...

En aquesta reunió s'acordà reorganitzar els Sindicats Lliures per tal d'oposar-se als socialistes i ajudar un govern fort i enèrgic.

L'obrer català ha de sentir fonda alarma d'aquests projectes. Cent set morts i nombrosos ferits constitueixen el tràgic balanç de l'obra dels Sindicats Lliures. Entre els morts recordem Joan Alemany, Ramon Archs, J. Aycaut, Josep Aymenrich, Benet Ballo, Ramon Batalla, Evell Boal, J. Calduch, Josep Canals, Agustí Canet, Emili Cervera, Josep Claramunt, Albert Coll, A. Colominas, J.

Cristobal, Jaume Crusat, Emili Desplà, Josep Domínguez, J. Duch, Lluís Dofur, Jaume Espina, J. Estrada, Antoni Fellu, Jaume Figueres, Rossen Giménez, R. Gironès, Miquel Garcia, Hilari Helipe, Joan Iragori, Armengol Lataza, Francesc Jordán, Joan Llobet, Miquel Llopart, Felip Lozano, M. Mas, J. Meléndez, J. Mestre, E. Miquel, Ramón Miró, Joan Monclús, Josep Montserrat, J. Pagès, Josep Palau, Ramon Paella, Jaume Parra, Jesús Parrado, M. Pellicer, U. Pierrer, J. Planelles, P. Pueyo, Alfons Peiró, Francesc Ràfols, Pere Ramos, Josep Riera, D. Roca, Armand Ródenas, Jaume Rubinat, Antoni Samper, F. Sans, Josep Solana, Josep Soler, Didac Subirà, Agustí Subirats, Albert Tolon, J. Torrecasana, Evarist Villaplana, Andreu Ventura, Sebastià Vera, Felip Vicente, Josep Rivero, Joan Rius, Jaume Casellas, Joan Solanas, Felip Jiménez, Francesc Comas, Joan Fey, Moisès Gustamante, Rafael Guirach, Ramon Gil, Pere Martí, Josep Ballart, Felip Manero, Josep M. Foix, Josep Guibert, Alfred Gómez, Jaume Albericis..., i els noms gloriosos de Salvador Seguí i Francesc Layret.

El nostre C.A.D.C.I. en guardant encara un trist record, dels Sindicats Lliures. Va veure's explotat el seu bell edifici, va veure ensorrada l'obra de tots, tan catalana i tan social. Va veure ensorrada l'obra de tots, seus socis lliurats a un grapat de personatges sense escrúpols. Fins ara fa poques setmanes el C.A.D.C.I. no ha tornat a ésser legalment amo del que li fou robat.

Consentirà, obrer català, que el Sindicat Lliure torni a fer de les seves? Permetrà aquesta vergonya?

«Màs cerca estoy yo del cristianismo de esos señores (per als diputats agraris i monàrquics) que del librepensamiento de S. S. (per al Sr. Aragay).»

(PARAULES DEL SENYOR LEROUX, EN LA SESSIÓ NEGROLOGICA DEDICADA A FRANCESC MACIA.)

La Pau en marxa

Mitja figa, mig raïm

L'ANIMA NEGRA DE MANT BLANC

Serà veritat o no ho serà, però el cert és que el reportatge gràfic de l'assassinat del negre Jordi Armswood, a la vila de Princess Anne, al Maryland, posa els cabells de punta i fa caure la cara de vergonya.

El fet que fins l'hora present l'ambaixador dels U. E. A. a Madrid no hagi protestat l'esmentada informació, fa creure, malastrugament, en la seva veracitat. Quan el que això escriu era petit, en un cinema primitiu que es deia «Palacio de la Ilusion», hom va anunciar una pel·lícula dita «Atrocidades turcas», referent a certes matances de siris o d'armenis. El mateix dia que hom l'anava a projectar, aparegué un rètol que deia que quedava suspesa, per haver-ne protestat enèrgicament el cònsol de Turquia.

En el cas del reportatge a què ens referim, el silenci dels més interessats a desmentir-lo dona entenent que l'assalt de la preso de Princess Anne, el segrestament i martirologi del pobre negre, i la ferotgia irresponsable d'una multitud encogada, són documents verídics que testimonien com molts americans actuals, que no han heretat la noblesa ni la valentia dels pells-roges, conserven la seva crueltat i els seus refinaments contra l'enemic venut.

EL JAPO NO ES FEIXISTA

No ho és, però diríem que encara és pitjor. El Japó té de l'autoritat un concepte religiós i divinitat els dèspotes. Durant molts segles, el «Mikado» era una mena de Papa, i s'estava a Kioto, la Santa, voltat de sacerdots. El poder executiu l'exercien, de fet, els «xogun», una mena de primers ministres revestits d'omnimodes facultats per a la resolució de les coses profanes.

El japonès, tot i el seu vernís d'europeisme, és tradicionalista com una mala cosa. L'esperit de la vella casta privilegiada, l'aristocràcia militar, és el que mou i provoca la gal·rebé totalitat de les fatxenderies bèl·liques nipones, que en dia no llunyà promouran al món un conflicte esfereïdor.

L'expressió vivent d'aquesta tendència de retorn al passat —poder personal cívico-religiós, supressió de partits i de cambres— és un cert general Araki, que es troba molt malalt. Sembla que aquest havia aconseguit reconciliar l'exèrcit i la marina de certes rivalitats de cos, la qual reconciliació permetia esperar, dintre un breu termini, la resurrecció del vell imperi querrer i teocràtic. Ara temen que, mort Araki, això no sigui possible... Ja veurem què passa. El japonès no és feixista, però és molt trempat, molt tranquil i molt gat: tant si ha perdut com si ha guanyat.

UN CONTE D'ACTUALITAT

Ricordier i Boulicot, dos pallasos parisencs que fan riure la gent de debò, sostenen el següent diàleg al circ:

—Boulicot, quina és la muntanya més alta de França?

—No ho sé.

Ricordier li venta una bufetada i diu:

—Es el Montblanc! Digues-me ara quina és la més baixa.

Aquí Boulicot es grata l'orella i fa:

—Es... és... Es el «Mont de Pietat», de Baiona.

I la gent riu de bona gana. Cal creure que als perjudicats per Stawisky els farà ben poca gràcia l'acudit.

SCARAMOUCHE

VAL MES PRENDRE-S'HO DE BROMA

Els divertits cartells de la Lliga

En la nostra llarga vida política mai no havíem vist un cinisme més gran, una més absoluta manca d'escrúpols que la que està palesant la Lliga amb motiu de la campanya electoral.

Només cal mirar els cartells amb què ha empastifat els carers de Barcelona i que el poble digne ha llegit, aquests dies, amb repugnància. En ells, amb despreocupació molt pròpia de la genteta de la Lliga, s'hi ment descaradament, s'hi estampen insídies i calúmnies i s'hi es-

menten noms de persones particulars, mereixedores d'absolut respecte.

La Lliga, en veure's el carro pel pedregam, perd la serenitat i es posa a insultar, a tall de marmanera. Pobreta! Més aviat fa llàstima que altra cosa!

Atribueix tots els mals a l'Esquerra: el nombre d'obriers parats, els pisos per llogar, la crisi de la construcció. Posada en aquest camí, trobem que la gent de la Lliga s'ha quedat curta. Tant de goig que haurien fet uns cartells, il·lustrats amb coloraines, que haguessin dit així:

«Es nota molta escassetat de minyones de servei. Heus ací el fruit de la política de l'Esquerra. Voteu la Lliga!»

«Aquest any, molts ciutadans han sofert de penellons. Culpa de l'Esquerra, no ho dubteu. Voteu la Lliga!»

«Enguany s'han venut 22.173 figures de pessebre. L'any passat se'n van vendre 22.170. Ja veieu l'obra de l'Esquerra. Voteu la Lliga!»

Ens ho prendrem a broma, per tal de no enfadar-nos, perquè no ens prova.

Sense cap intenció...

Un conegut ex-regidor de la dictadura, soci de caçadors, s'expressava, l'altre dia, d'aquesta manera:

—Jo, m'ho he fet tot sol, en aquesta vida. Miri'n: tinc sis fills i ningú no m'ha ajudat... La rialla va ésser general.

Ell ja té anys. Passa de la cinquantena. Ella, la seva muller, en té uns trenta-vuit. Ell, davant d'un grup d'amics, s'expressa així:

—Estic emocionat, tal com ho senten. Molt emocionat. Figurin'se que avui la meua muller m'ha comunicat que es troba en estat interessant.

Surt una veu, malèvola...
—I no sospita de ningú?

A l'Audiència, l'altre dia van absoldre quatre noies acusades de coaccions, les quals abandonaren el Palau de Justícia cantant alegrement.

El fiscal, en sortir, sorprès d'aquest fet tan poc freqüent en aquella casa, preguntà a l'advocat Amadeu Peig:

—Què és, això?
—Sí, miri: que li canten les «absoltes»!

En Pich i Pon feia dies que era a l'hotel d'Europa —avui ja no existeix—, de Saragossa.

Un vespre, un viatger amb cara congestionada, li preguntà:

—Sabria dir-me on són els water-closets?

I l'home, ingènuament, respongué...

—Vol dir aquells anglesos del número 40? No els he vist, avui... Potser ja han marxat.

Explica el doctor Peyrí que, un dia, una dona a la qual acabava d'examinar un seu fill, li preguntà:

—I, doncs, què té, aquest noi?
—Sarna —respongué el metge. I contestà l'atribulada dona:
—Ai, ai! Com l'abric del meu home!

Hom diu que una comissió de beates va anar a demanar a l'Irurita que disposés unes pregaries pel triomf de la Lliga.

El bisbe no va accedir.
—I si perdem, com quedarà la divinitat? —va dir.
I, ves per on, tenia raó.

INTENCIONS

Cal restaurar la República

Manuel Azaña ens deia un dia del mes passat que cal «restaurar la República». I això és cert. Per altra banda, aquell «Caballero Audaz» ha publicat un llibre i el titula «Una República de monàrquicos». I això, llastimosament, també és veritat. Alguna vegada havia de tenir raó «El Caballero Audaz».

Recordem l'alegria triomfal, l'eufonia meravellosa del 14 d'abril. I penseu en com s'ha apagat aquella alegria. Ortega ha pogut dir que la República s'ha enfosquit, ha esdevingut agre i trista. I això també és cert.

De la negror, de l'agror, de la tristesa en què ha caigut la República, en són culpables la tolerància absurda que hom ha tingut envers els monàrquics i l'empatx de juridicitat, l'esperit mesquí d'expedienteig. S'ha col·laborat massa i s'ha reprimat poc. S'ha col·laborat amb Pedregal, amb Chapaprieta, amb Romanones —quan la fugida de l'ex-rei—, amb Alba, i amb altres homes d'origen monàrquic. I no s'ha suprimit l'ex-rei, ni els ministres que s'embutaren les mans en tots els negocis bruts de la monarquia, ni els generals causants de la tragèdia del Marroc, ni els que actuaren en el tribunal de Jaca. El poble republicà ha pensat, més d'una vegada, que no hi havia dret que mentre un obrer era tancat en un calabós, al general Berenguer se li habitava un palau.

El poble ha estat generós i no ha volgut venjança. Ha volgut justícia. I la justícia no és

deixar en els seus llocs els monàrquics que sabotegen cínicament la República. I la justícia no és lliurar la República a les dretes.

Recordem com callaven quan tenien por, quan el pànic els arreconava a casa o els feia fugir a l'estranger —i no els hem de deixar fugir—, els Vallenguano, els Cambó, els Ventosa, els Calvo Sotelo, els Albiñana. I mireu-vos-els ara, escolteu-los ara. Com criden! Com actuen! Com es creuen els amos!

S'ho creuen tant que la seva mateixa victòria els espanta. Criden, actuen, demanen amnisties, deixen escapar el contrabandista March.

Per tant, cal restaurar la República. Cal arreconar novament els que avui es creuen amos, cal arreconar els Llerroux, els Gil Robles, els Albiñana, els Alba, tots els que no tenen un passat netament republicà. Cal fer que el poble estigui content i orgullós de la República i que no n'estiguin els enemics. Cal rectificar el camí de la República. Cal acabar amb la tolerància envers els que no la mereixen, envers els que pertorben la vida nacional i la converteixen en un penombre d'angúnia. Cal acabar amb totes les provocacions i totes les «chulerias».

Cal que aquestes eleccions de diumenge recordin les del 12 d'abril del 1931. Cal que guanyem: per dignitat i justícia de la República.

I per a fer el que no s'ha fet encara.

LLUIS CAPDEVILA

CONTE

Es molt difícil entendre's amb la Justícia

En un «arrebato» de gelosia, en Cabriola va matar la seva dona. Res: un cop de sang i un cop de geni ben ensopegats.

En Cabriola tenia un germà jutge del poble, i, està clar, el germà de l'assassí va comprendre que no podia intervenir en el cas. Per això va encarregar el seu escrivà que anés a ciutat i consultés el fet amb el president de l'Audiència.

L'escrivà va fer-ho així.

—Senyor President: Vinc a dir-li que el senyor Cabrioles vol allunyar-se una temporada del càrrec, perquè, havent assassinat la seva dona, el seu germà ha estat empresonat.

—Com? —respongué el president— En Cabriola ha mort la seva dona?

—No. Al revés.

—Ah! La dona ha mort el seu germà?

—No. Es el germà.

—El germà ha assassinat la dona d'en Cabriola.

—La dona ha estat assassinada, però no és la d'ell.

—Però, així, ha mort una altra dona?

—No. La seva cunyada.

—Ah! En Cabrioles ha mort la seva cunyada?

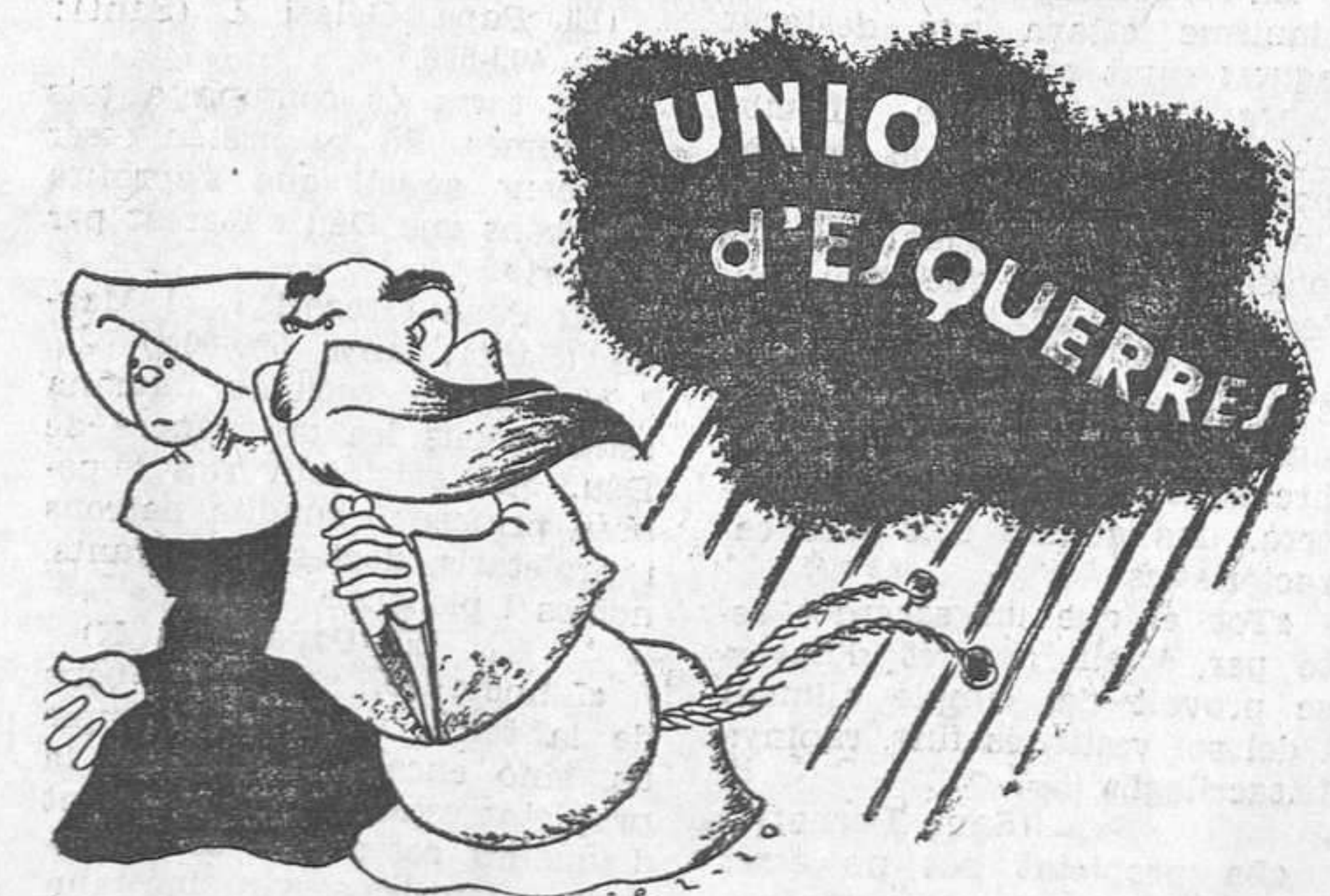
—No, senyor. Ell no hi té res a veure!

—Doncs, per què diantre em veniu a contar contes? Amb la feina que tinc! Ja podeu retirar-vos...

El pobre escrivà tornà al poble reconeixent que és molt difícil entendre's amb la justícia.

—Té; ara no puc saber si renyeixen o si s'abracen!

—Quina nuvolada que ens ve al damunt!

Cartes de fora

Us preguem que ens envieu nota de tots els atropellaments, de totes les injustícies, de totes les burlades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir essent cacics avui. Cal no silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una publicitat atterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA estaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capella facciós, contra l'innoble cacic, llançeu la vostra veu acusadora i justiciera.

REUS

De la darrera visita de Francesc Macià

En aquests moments en què la punyida de la pèrdua és més fonda que mai, hom recorda i oblida, les darreres vegades que el senyor Francesc Macià va conviure entre nosaltres. La penúltima vegada que el nostre mestre i sacrificat va romandre a Reus fou al retorn del seu viatge a València, amb motiu del trasllat de les despulles de Blasco Ibàñez. Anava acompanyat d'altres personalitats, entre elles Enri Torres. Al seu rostre es dibuixava quelcom difícil de descriure, una satisfacció i una emoció, no perquè València li havia tributat el més apoteòsic homenatge i rebuda, sinó perquè aquelles terres germanes li havien dit que senten com nosaltres la llibertat. Vàrem saludar-lo al restaurant de l'estació, quan les nostres autoritats li donaven la benvinguda en nom de la ciutat. Vàrem poder estar al seu costat una llarga estona. Vàrem tenir la sort que el tren portés uns minuts de retard. Qui hagués pogut ésser infinit per a retardar per sempre aquell tren i fer així aquella convivència perpètua. Durant aquella estona percebérem un gest. Voltat que estava de les més altes autoritats, de persones que viuen sobre un pedestal, Macià tenia al seu voltant unes da-

miselles que pertanyien al Grup Feminal del Foment; una d'elles, que potser havia abandonat la seva classe per anar a saludar el President, portava sota el braç un llibre. Macià rebia els honors de les persones més destacades de Reus, però s'adonà del llibre i l'hi agafà; el seu amor als llibres pogué més que els tributs que rebia. Veiérem com a la primera pàgina d'aquell volum posava un autògraf, una sentida dedicatòria que avui s'ha convertit en el més preat tresor. Les companyes de la damisella que no portaven llibres, s'apressaren a cercar targetes, blocs de notes, etc., per tal que el senyor Macià els posés també un autògraf. Donava goig de veure'l com complimentava aquelles dones, i aquesta tasca hauria esdevingut inacabable si no hagués vingut el tren en què havia de marxar.

L'última vegada que Macià va romandre a Reus fou quan assistí al miting de presentació de candidats de les darreres eleccions generals, celebrat al teatre Municipal. Amb veu ertament jove, que arribava al cor dels oients, va dir, per a finir l'acte: «Amb el mot de Catalunya als llavis i el cor aneu a la lliuta, que si vosaltres, homes democràtics i liberals, no ho feu, qui ho farà? Bregueu per les nostres llibertats amb la màxima fe, que no fer-ho significaria esdevenir fills bords de Catalunya. Compentretreu-vos i esteu al nostre costat

per donar a Catalunya una grandesa moral com mereix i tindrà, i que en alliberar-se ella alliberi també els altres pobles del món».

Si, com dèiem en començar, és impossible que puguem oblidar les darreres vegades que el senyor Francesc Macià va conviure amb nosaltres, menys podem oblidar les seves paraules, «no bregar per Catalunya equivalent a ésser-ne fill bord».

Macià ens ha deixat en una hora greu, en ple període de recobriment nacional, quan Catalunya inicia el camí de l'Autonomia, quan descriu les pàgines de la seva història i quan pot demostrar al món que les solucions de llibertat engrandixen i dignifiquen un poble. Macià interpretà el desig de Catalunya, el portà a la realitat, va servir el seu poble i l'encaminà, va obrir el camí més difícil i més perillós, i aquest camí a nosaltres ens és més fàcil de continuar.

Catalunya tot just comença el seu redreçament, cal i és imprescindible el nostre sacrifici, ara més que mai, i per això aquelles últimes paraules que ens adreçà: «aneu a la lliuta amb el mot de Catalunya als llavis i al cor, que si vosaltres, homes democràtics, no ho feu, qui ho farà?», han d'ésser el nostre guia.

Si així no ho fèiem, incompliríem l'últim encàrrec que Macià va fer-nos a tots els reusencs i equivaldria a no poder dir a Macià el nostre «Avi».

Macià, nacionalista integral, va viure i va morir amb el nom de Catalunya als llavis, imitem el seu exemple; és el millor homenatge que li podem tributar

CANET DE MAR

El catalanisme de la Lliga

Canet s'associà al dol nacional amb motiu del traspàs de l'Honorable President Francesc Macià. L'Ajuntament en corporació, amb la bandera de la vila, junt amb representacions del Centre Catalanista Republicà, Unió Socialista de Catalunya i Bloc Català Republicà, assistiren a l'acte de l'enterrament. La bandera del Bloc Català Republicà fins als darrers moments solemnes de baixar a la fosa el gran patrici català, li féu guarda d'honor junt amb altres dues banderes.

La grandiositat de l'acte posava ben bé de manifest l'estimació que sentia el poble de Catalunya pel seu President.

Els qui havien difamat l'home auster havien de sentir-se avergonyits davant la repulsa que els donava el poble català.

A Canet, els elements de la Lliga Catalana, com que no podien excusar-se, posaren la bandera a mig pal, però ells, que segons diuen, sembla que tinguin l'exclusiva del catalanisme, quan tot Catalunya estava de dol, celebraven un gran ball, que bé haurien pogut suspendre si la seva catalanitat fos ben ferma.

A nosaltres no ens ve de nou, coneixem qui són els catalanistes de Lliga Catalana: llevat de mitja dotzena de «rellogats», els altres són «agraris» monàrquics que fan vots perquè vingui una altra dictadura, cosa que els catalans liberals hem de mostrar-nos ben units per tal d'esclafar. Si es presenta el cas vergonyant que les botes d'un general o la barra d'un despot marca Gil Robles ens volguessin robar les llibertats.

JOAN ILLA

FIGUERES

Les intencions de Gil Robles

El senyor Gil Robles fa cada dia declaracions més interessants i més orientadores dels seus plans feixístics. És inútil que vulgui endolcir manyagament amb bones paraules les seves males intencions. No ho aconseguirà, perquè aquest senyor no arriba a ésser ni una matussera caricatura de llop cobert amb pell d'anyell de què parla l'evangeli.

En les seves declaracions de cap d'any, fa públic els treballs que porta a cap el seu partit, consistents en classificar els ciutadans segons les seves activitats i especialitats, perquè en un moment donat, quan una vaga es produeixi, es puguin convertir automàticament en esquiroles, convenientment preparats per a fer fracassar tot moviment de reivindicació obrera.

Es clar que el senyor Gil Robles es guarda bé d'expressar el seu pensament amb aquesta cruïra. Ell diu que això ho fa simplement per «evitar les vagues revolucionàries que són tan perjudicials per a la vida de la nació, etc., etc.» Les seves intencions, però, no deixen d'ésser transparents. Per a la gent que s'apleguen sota les banderes del seu partit, totes les vagues ho són, de revolucionàries, i per la mateixa lògica que un bastó tant serveix per a recolzar-s'hi com per a repartir bastonades, tots sabem que l'equip de «rebenta-vagues» que està formant Acció Popular té per finalitat no sols evitar tota nova reivindicació proletària, sinó anar abolint paulatinament totes les petites conquestes que els obrers hagin pogut assolir en aquests darrers temps. I si hom els va deixant fer, la realitat no tardarà gaire a demostrar-nos-ho.

I cal que això ho tinguin ben present els obrers en les pròximes eleccions. Abstenir-se de votar com ho feren molts en les passades, no fóra altra cosa sinó facilitar i fer ben planers els propòsits dels seguidors de Gil Robles, convertits en esquiroles titulars.

I a Figueres, com a arreu de Catalunya, els representants més directes i més afins de Gil Robles són els homes que presenta la candidatura de la Lliga. Per si pogués quedar algun dubte del que acabem de dir, no cal sinó fixar-se en la majoria dels noms que integren la candidatura que presenta aquest partit a casa nostra. Ells sols tenen més eloqüència que tot el que poguéssim dir per a defensar la nostra anterior afirmació. És realment una candidatura que no pot amagar la

intervenció eclesiàstica que ha tingut.

Per tant, cal que els ciutadans i les ciutadanes figuerenques comprenguin la transcendència d'aquestes eleccions i doblin encara, si és possible, l'entusiasme que posaren en les eleccions passades, puix que cal evitar per tots els mitjans que es convertixin en «amos» de la nostra ciutat aquells que no obeeixen altres dictats que els de Roma, dels quals, des del propi Vaticà, ha estat nomenat altaveu per a totes les terres ibèriques el senyor Gil Robles.

LIDIA CATALA

CASTELLOLI

Pastorets d'especulació

Es tradicional a molts pobles celebrar, el dia 25 de desembre, la festa del naixement de l'infant Jesús i es fa un simulacre de desfilada de pastors, pagesos, els reis amb llur cort, etc., de vegades resulta un bon espectacle.

Aquest poble no podia deixar de fer la seva comèdia pastoral, i després d'una colla d'assaigs sota un cobert, el dia de Nadal, a quarts de cinc del matí, les disfresses fan cap a l'església, on ha de tenir lloc l'adoració del nen.

Jo havia vist, quan era infant, fer els Pastorets, a Barcelona, i els feien simulant un estable on, damunt un llit cobert amb palla, jeia el Jesuït. Doncs bé, en aquests Pastorets d'enguany, a Castellolí, no hi havia estable, sinó que el Jesuït jeia a la falda d'en Mariano, que assegut en una cadira, sols mancaven els gemecs per a semblar un partera.

La colla de fidels (?) desfilla ven per la seva vora, per adorar el Jesuït i feien ofrena dels seus presents. Qui deixava un conill, qui una dotzena d'ous, qui una cistella amb fruita, qui un gall, etc., i a cada present una miradeta significativa del Mariano, i en sortir ja al carrer, quan començava a apuntar el dia, mentre el caminet de l'església era una corrua feta de fidels (?) que anaven a adorar, se sentia un «beee...» unànime que ens feia l'efecte que enlloc de trobar-nos a la Pasqua de Nadal érem a la Pasqua Florida.

Tot sigui per la fe (de la butxaca).

RIC

Llegiu cada dia LA HUMANITAT

— Però, bon home, si esteu amb fang fins al coll. Voleu que us porti al poble?
— No puc. Vaig a — vall.

La mort del darrer radical de bona fe

Copiem de El Pla de Bages: «Es que sentim el frisament del 1934, que ve a mitja nit, amb el front radiant de claror de «Jesús» infant, i porta una esperança. Per això ens flectem de genolls. I un optimisme en les llars, en els negocis i en les Borses li entona la «Salve». Es veu que Jesús ja talla el cupó!

Els de El Siglo Futuro, quan es posen a dir ximpleries, baten tots els rècords. Vegeu el que deien, dies passats:

«No habrá causa ninguna más justa que la restitución a la Iglesia. Y si los gobernantes miraran, limpios los ojos de telarañas de prejuicios, la historia del mundo, verían que, mientras la Iglesia tuvo bienes, no sintieron los obreros parados su paro en ninguna parte.»

L'anomenada Joventud Acción Española, de Barcelona, s'ha adreçat a l'Albiñana felicitant-lo per la seva conducta el dia de la sessió parlamentària dedicada a Macià.

Bé, però..., quants catalans hi figuren, en aquesta Joventud?

Cap, oi?

A la Lliga no tenen memòria. O bé no tenen alguna altra cosa.

Ara titllen de «provincianisme» l'acte de venir a Barcelona, per tal de defensar la unió de les esquerres, uns prestigiosos polítics de Madrid.

Quan Goicoechea i Gil Robles vingueren per a demanar la unió de les dretes, la Lliga no va tenir-hi res a dir.

El Siglo Futuro publica una caricatura del Sr. Companys a la qual posa l'epígraf «De los archivos del general Arlegui».

Però és que no sap El Siglo Futuro que figurar en dit arxiu és un honor?

Els radicals no es priven de res. Fins han fet venir en Pérez Madrigal.

Ja ja temps que sospitem que Pich i Pon és un humorista.

Sospitem que tampoc aquesta vegada el carlí Soler Janer no serà regidor.

I, tanmateix, ja és massa persistència en la dissort.

El dia 4 de març del 1931 La Veu de Catalunya publicava a primera plana una nota

Elecciones de Consellers Municipals Candidatura d'Esquerres Catalanes

N.º 1

Carles Pi Sunyer
Jaume Serra Hunter
Estanislau Duran Reinals
Antoni Ventós Casadevall
Antoni Vilalta Vidal
Marià Martínez Cuenca
Jaume Vàchier Pallé
Josep Escofet Andreu
Ferran Boter Mauri
Francesc Carbonell Vila
Hilari Salvadó Castell
Vicenç Bernades Biusa
Domènec Pla Blanc

Ramon Eroles Surribas
Francesc Ferrer Pié
Antoni Lloret Fumanal

Esquerra Republicana de Catalunya,
Acció Catalana Republicana, Partit
Nacionalista Republicà d'Esquerra
Unió Socialista de Catalunya

Emili Granier Barrera
Josep Gispert Vila
Francesc Codó Roch
Tomàs Pumarola Julia
Ot Hurtado Martí
Benet Mori Ballester
Antoni Oliva Oliva
Ricard Altaba Planuc
Francesc Rossell Muntaner
Joan Cordoní Pujolar
Josep M.ª Massip Izàbal
Ramon Junyent Vila
Cristià Cortés Lladó

SUPLENTS

Gaietà Rahola Escofet
Ramon Palomas Tudó
Delmir Ibàñez

de la Comissió política de la Lliga, en la qual, entre altres extrems, hi figurava aquest:

«Els representants parlamentaris que pugui treure triomfants la Lliga Regionalista actuaran dintre els grups parlamentaris del Centre Constitu-

cional Espanyol, per figurar en el programa d'aquest la solució del problema català...»

No. Si això no és «provincianisme».

Royo Villanova —el cerebro cerrado a todas las ideas— ha dit que entre el nacionalisme i l'anarquia prefereix l'anarquia...

Nosaltres, entre un deficient mental i en Royo, ens quedem amb el primer.

Hem llegit als diaris:

«Per tal de tractar del projectat monument al malaguanyat dramaturg Angel Guimerà, de les quantitats recaptades entre tots els ciutadans, en foren dipositaris els senyors Güell i Duran i Ventosa, de la Lliga Regionalista, i com sigui que els dits senyors no n'han parlat més, són convidades totes les entitats, pensin com vulguin en matèries polítiques o socials, al canvi d'impressions que tindrà lloc, etc.»

I'ò fem comentaris.

Les «damiselles» de la Lliga aquesta vegada no s'atreveixen a pujar als pisos.

Es niten a deixar sobras a les porteries...

Gat escaldat, amb uns quantes carades en té prou.

El senyor Pich i Pon, sots-secretari de la Marina mercant va al seu despatx de Madrid només un cop cada setmana. Cal veillar pels alts interessos de la República!

En Pich es queixa que no s'admeti el partit radical en la coalició d'esquerres.

Però, senyor Pich. La coalició és d'esquerres!, ho sent? D'esquerres! Què hi tenia a fer, doncs, el partit radical?

Als grans mitings de la Lliga s'hi entra per invitació rigorosa.

Als grans mitings de les esquerres l'entrada és lliure.

Petits detalls que són d'una eloqüència formidable.

En el que va de segle als col·legis jesuïtes han estat fabricats a milers, els Gil Robles. I no se n'ha destacat més que un.

Si ensenyaran malament, als col·legis de jesuïtes!

Els escarabats, en una casa nova, són descoberts tot seguit. Aquesta és la seva gran desgràcia.

(Ja ens enteneu, oi?)

La Veu llança els seus trets contra Acció Catalana. No li perdona això que vagi aliada amb les esquerres...

Però, què es creia, el diari de la Lliga? Que anirien a posar-se al costat de mossèn Brunet?

La por fa perdre la clara visió de les coses.

En boca de certa genteta un «Viva España!» és un insult, una provocació i una amenaça. Així no varen entendre les minories republicanes del Parlament de la República, les quals ja saben què s'amaga darrera aquesta etiqueta patriòtica...

Aquells minyons d'escapulari que es diuen allò tan estrany de «fejocistes» estan actuant d'agents electorals de la Lliga...

Tot sigui per a guanyar la santa glòria del cel...

La Lliga demana autos als seus amics per al dia de les eleccions.

Els partits plutòcrates poden permetre's aquests luxes.

Els partits populars no els necessiten. Amb el vot del poble n'enen prou.

Gil Robles, March, Ramon Sales...

Heus ací tres noms que han sonat junts aquests dies.

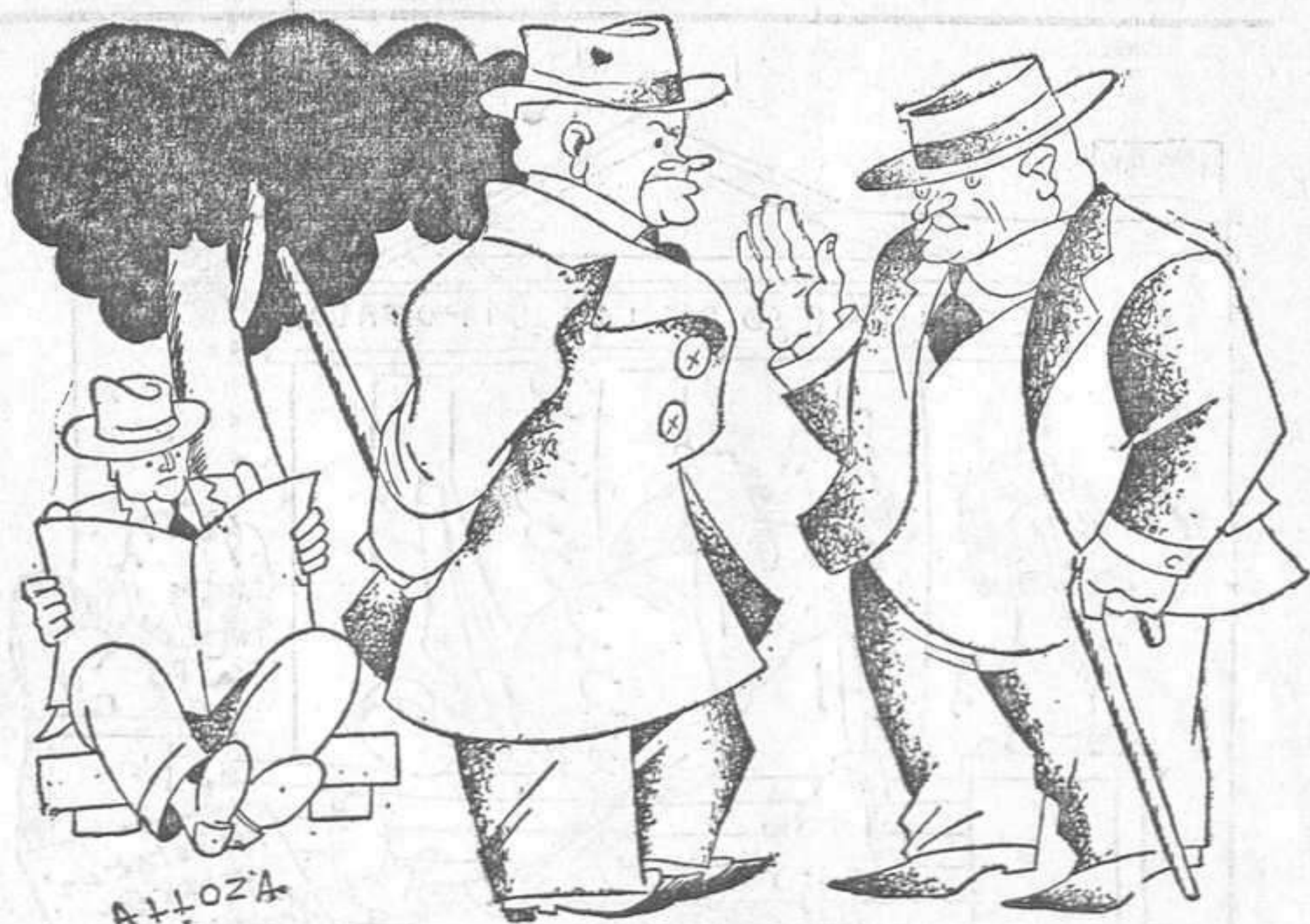
Tres noms que nosaltres, sense necessitat de pronunciar-los, haviem ajuntat ja fa temps.

ABC vol justificar la pallsada de l'Albiñana.

I no troba altre manera de fer-ho que publicant un article de menyspreu envers Francesc Macià.

Pobra gent! Quanta penúria mental!

Fan pena.

—Quina gentada, al miting de la «Monumental», eh?
—Què vol que li digui? No hi vaig veure ningú de las fuerzas vivas!

— Cal pregar a Déu perquè s'apiadi d'aquests heretges de l'Esquerra!